

A BAZSALIKOMLÁNY

PUERTO RICO-I MESE

Élt egyszer régen egy szegény asztalos, akinek volt három csoda szép lánya: Carmen, María és Pepita. Kis házuk előtt csinos kertet művelt a három lány, a kertre nyíló ablak párkányán pedig ragyogó zöld bazsalikom nőtt egy virágládában. Mindhárom lány eladósorban volt már, így minden reggel öntözgették a bazsalikomot, és közben nézegették az utcán járó legényeket.

Történt egy napon, hogy elsétált a ház előtt az ország királya. A király fiatal, jó kedélyű fickó volt, aki mindenhová bedugta az orrát, mindenkivel váltott néhány szót... és különösen szenvedélyesen szerette a találós kérdéseket, rejtvényeket, szócsatákat. Amikor meglátta a szépséges Carment, aki éppen a bazsalikomot öntözte, átkiabált a kerítésen:

– *Szépséges szép lány, mondd nekem: a bokrokon levél hány terem?*

Carmen felismerte a királyt, és úgy megriadt a kérdéstől, hogy becsapta az ablakot, és elbújt.

Másnap reggel María öntözte a bazsalikomot, amikor a király ismét arra járt.

– *Szépséges szép lány, mondd nekem: a bokrokon levél hány terem?*

Mivel hirtelenjében nem tudott mit válaszolni az uralkodónak, María is elmenekült, szégyenében pirulva, mint a nővére. A következő reggelen Pepita könyökölt az ablakban. A király ismét megállt a ház előtt.

– *Szépséges szép lány, mondd nekem: a bokrokon levél hány terem?*

Pepita gondolkodás nélkül vágott vissza:

– *Előbb arra felelj nékem: hány csillag ragyog az égen?*

A király annyira meglepődött, hogy semmi okos válasz nem jutott az eszébe. El is szégyellte magát, hogy a lány kifogott rajta, és elhatá-

rozta, hogy visszavág neki. Másnap reggel cukorkaárusnak öltözött, és ismét megjelent a ház előtt.

– Cukorkát tessék! Cukorkát vegyenek!

Carmen és María szégyenkezve bújtak a házba, de Pepita, aki nagyon szerette az édességet, előjött cukrot venni. Ahogy a különféle cukorkákkal teli láda fölé hajolva válogatott, a király lopva viszketőport szórt a ruhája nyakába. Pepita alig tért vissza a házba, szörnyen viszketni kezdett mindene. Nem győzött vakarózni, kiforgatta a ruháit, és hangosan panaszkodott:

– Jaj, apám, megbolhásodtam! Úgy csípnek a bolhák, hogy majd megőrülök!

Carmen és María nem győztek kuncogni. Pepitának bizony többször is meg kellett fürdenie, mire elmúlt a viszketőpor hatása. Másnap reggel a király már korán ott állt az ablak alatt, és leste, mikor bukkan fel a lány bazsalikomot öntözni.

– *Szépséges szép lány, mondd nekem: a bokrokon levél hány terem?*

– *Előbb arra felelj nékem: hány csillag ragyog az égen?*

A király elvigyorodott.

– *Majd ha erre felelsz bátran: hány bolhád van valójában?*

Pepita rájött, hogy megtréfálták, elpirult, és hirtelen nem jutott az eszébe csattanós válasz. A király vidáman fütyörészve tért haza... a lány pedig elhatározta, hogy visszaadja neki a kölcsönt.

A király azonban nem bukkant fel a következő napon, sem azután. Nem sokkal később híre jött, hogy betegen fekszik a palotában. Pepita érkezettnek látta az időt, hogy megtréfálja. Fekete köpenybe öltözött, fehér maszkot tett az arcára, kaszát ragadott, és a család csacsijával megjelent a palota kapujában, pont a király ablaka alatt.

– Készülj, király, jöttem a lelkedért! – dörögte mély, zengő hangon.

Kinézett a király az ablakon, és elsápadt. Azt hitte, tényleg a Halál áll az ablak alatt. Rögtön könyörögni kezdett, hogy ő még szeretne élni, hiszen olyan fiatal... addig-addig esedezett, míg a Halál bólintott egyet.

– Hát, rendben van. Nyerhetsz magadnak egy kis időt... ha megcsókolod a szamaram fenekét. Minden csókért egy évet adok neked.

Le is jött rögtön a király a szobájából, és sok-sok csókot nyomott a csacsi tomporára. Biztos akart lenni benne, hogy jó sokáig fog élni. Pepita hazament, és hamarosan a király is meggyógyult; pár nappal később már ismét a kerítésnél volt, hogy incselkedjen a lánnyal.

– Szépséges szép lány, mondd nekem: a bokrokon levél hány terem?

– Előbb arra felelj nekem: hány csillag ragyog az égen?

– Majd ha erre felelsz bátran: hány bolhád van valójában?

Pepita bájosan mosolygott vissza a bazsalikomágyás felett.

– Várom, felség, hogy erre felel-e: hány évet ér a szamár fenéke?

Elvörösödött erre a király szégyenében; egy szót sem tudott ki-nyögni. El kellett ismernie, hogy Pepita bizony alaposan megtréfálta. Mire hazaért a palotába, már nem is a dühtől volt vörös, hanem a sze-relemtől: jót mulatott magán, és a szíve mélyén tudta, hogy egy ilyen okos, éles eszű lányból remek királyné lenne. De azért még meg akarta tréfálni egyszer. Üzenetet küldött hát az asztalosnak, hogy küldje el a legkisebbik lányát a palotába... de Pepita ne jöjjön se ruhában, se meztelenül, és ne jöjjön se gyalog, se lóháton. Emésztette magát a szegény asztalos, hogy hogyan teljesítse a kérést; végül elmondta Pepitának, mit kíván a király. Pepita erre se szó, se beszéd levetkőzött, betekerte magát egy halászhálóba, aztán a csacsi nyakába ült, és így ment egyenesen a királyhoz, se ruhában, se meztelenül, se lóháton.

A király nagyot nevetett, amikor meglátta az okos lányt, és ott helyben meg is kérte a kezét. Boldogan éltek, amíg meg nem haltak.

